

2. DIEL FENOMÉNÁLNEJ DIMILY TRILÓGIE

ESTELLE MASKAME

Vieš, že ťa
potrebujem?

COO
BOO

Vieš, že ťa potrebujem?

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame
Vieš, že ťa potrebujem? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vieš, že tá potrebnijem?

E S T E L L E M A S K A M E

*Venujem tým, ktorí mi povedali, že by som nemala,
aj tým, ktorí mi povedali, že by som mala.*

PodĎakovanie

Ďakujem svojim čitateľom, ktorí boli so mnou od úplného začiatku a sledovali, ako táto kniha vzniká. Ďakujem, že vĎaka nim som si písanie nesmierne užívala a že so mnou vydržali tak dlho. Moje poĎakovanie patrí aj všetkým vo vydavateľstve Black & White za to, že v túto knihu uverili rovnako ako ja. Navždy budem vĎačná Janne, ktorá si želala získať pre túto knihu celý svet. Karyn Ďakujem za všetky pripomienky a odborné rady, Laure za ustavičnú starostlivosť. Svojej rodine som vĎačná za nekonečnú podporu, predovšetkým mame Fenelle za to, že ma v detstve brávala do knižnice, a tak som sa mohla zamilovať do kníh. Otcovi Stuartovi Ďakujem za to, že ma vždy povzbudzoval v mojej túžbe stať sa spisovateľkou, a starému otcovi Georgeovi Westovi za to, že mi od prvého dňa veril. Heather Allenovej a Shannon Kinnearovej Ďakujem, že počúvali, keď som im vrela o svojich nápadoch, a dovolili mi nepretržite švitoriť o tejto knihe bez toho, aby mi povedali, že mám sklapiť, lebo moje vzrušenie ich istotne privádzalo do šialenstva. Neilovi Drysdalovi som vĎačná za to, že mi pomohol dostať sa tam, kde momentálne som. Nakoniec Ďakujem Danici Proeovej, ktorá ma učila, keď som mala jedenásť rokov, a bola prvý človek, ktorý mi povedal, že píšem ako skutočná spisovateľka. Práve vĎaka nej som si uvedomila, že sa chcem stať spisovateľkou.

U plynulo tristo päťdesiatdeväť dní.

Tak dlho som čakala.

Toľko dní som preškrtila.

Uplynulo tristo päťdesiatdeväť dní odvtedy, čo som ho videla naposledy.

Sedím na kufri, a zatiaľ čo mi Gucci labkami škrabe po nohách, s nervami napnutými na prasknutie hľadím z okna obývačky. Je šesť hodín a na oblohe práve vyšlo slnko. Sledovala som, ako pred dvadsiatimi minútami pomaly prekonávalo tmú, ako nádherne v jeho prvých lúčoch vyzerala celá ulica a ako slnečné svetlo preskakovalo po strechách áut zaparkovaných pri obrubníku. Každú chvíľu by mal medzi nimi zastať aj Dean.

Skloním pohľad k obrovskej sučke nemeckého ovčiaka pri svojich nohách. Nakloním sa dopredu a poškrabem ju za ušami. Po niekoľkých sekundách sa otočí a odbehne do kuchyne. Znova vyziem z okna a v duchu prebehnem zoznam vecí, ktoré som si zabalila. Vinou toho však ešte väčšmi znervózniem, preto skĺznem z kufra a otvorím ho. Začnem sa prehrabovať v kope šortiek, niekoľkých párov tenisiek a v zbierke náramkov.

„Eden, ver mi, máš všetko, čo potrebuješ.“

Prestanem kontrolovať svoje oblečenie a zdvihnem hlavu. V kuchyni stojí mama, stále v nočnej košeli, a s rukami prekříženými cez

prsia na mňa hľadí ponad pracovný pult. Tvári sa rovnako ako celý uplynulý týždeň. Napoly znepokojene a napoly naštvane.

Vzdychnem a všetko dôkladne naukladám naspäť do kufra. Keď ho zatvorím a postavím na kolieska, vstanem. „Len som trochu nervózna,“ hlesnem.

Pravdupovediac, ani poriadne neviem, ako mám opísať svoje pocity. Samozrejme, som nervózna, lebo netuším, čo mám očakávať. Tristopäťdesiatdeväť dní je dlho a za ten čas sa mohlo všeličo zmeniť. Všetko môže byť úplne inak. Takže sa bojím. Bojím sa, že to nebude inak. Mám obavy, že v okamihu, keď ho uvidím, sa všetko vráti. Práve v tom je vzdialenosť zákerná. Buď vám poskytnem čas, aby ste sa od niekoho posunuli ďalej, alebo si vďaka nej uvedomíte, ako veľmi toho človeka potrebujete.

Práve teraz je pre mňa nesmierne náročné povedať, či mi chýba môj nevlastný brat, alebo či sa mi cnie za človekom, do ktorého som sa zamilovala. Naozaj je to ťažké rozoznať, lebo je to jedna a tá istá osoba.

„To nemusíš,“ upokojuje ma mama. „Nemáš dôvod byť nervózna.“ S Gucci v päťách prejde do obývačky, vyzrie z okna a posadí sa na gaučovú opierku na ruky. „Kedy príde Dean?“

„Už by tu mal byť,“ šepnem.

„Dúfam, že uviaznete v zápche a nestihnesh lietadlo.“

Zatnem zuby a odvrátim sa od nej. Od okamihu, ako som sa o tomto nápade zmienila, bola mama proti. Nechcela premárniť jediný deň, keď sme mohli byť spolu, a odísť na šesť týždňov je podľa nej strata času. Zostávajú nám posledné spoločné mesiace, kým sa na jeseň odsťahujem do Chicaga. Bojí sa, že ma už neuvidí. Nikdy. Samozrejme, nie je to pravda. Len čo budem mať na budúci rok po skúškach, prídem na celé leto domov.

„Naozaj mi to nepraješ?“

Mama sa konečne pousmeje. „Niežeby som ti to nepriala. Iba žiarlim a som trochu sebecká.“

Práve v tej chvíli začujem zvuk motora. Ešte predtým ako sa pozriem, viem, že je to Dean. Auto odbočí na našu prízjazdovú ces-

tu a vrnenie motora stíchne. Mamin priateľ Jack zaparkoval svoj nákladniak trochu ďalej ako zvyčajne, preto musím poriadne vytočiť krk, aby som lepšie videla.

Dean otvorí dvere na aute a vystúpi. Pohybuje sa pomaly a tvári sa tak, ani čoby tu nechcel byť. Neprekvapuje ma to. Včera večer sa so mnou takmer vôbec nerozprával a väčšinu času civel do mobilu. Keď som od neho odchádzala, neodprevadil ma k autu, hoci to vždy robí. Rovnako ako mama, aj on je trochu našťvaný.

V hrdle mi začne rásť guča, ktorú sa márne pokúšam prežrieť. Chytím rúčku kufra a na kolieskach ho veziem k dverám. Zastanem pri mame a nervózne sa na ňu usmejem. Konečne je čas odísť na letisko.

Dean vojde do domu bez zaklopania. Nikdy neklope. Nemusí. Dvere sa však otvoria oveľa pomalšie ako inokedy. Vyzerá unavené. „Dobré ráno.“

„Dobré ráno, Dean,“ odpovie na pozdrav mama. Široko sa naňho usmeje a jemne mu stisne rameno. „Je pripravená.“

Dean na mňa uprie hnedé oči. Zvyčajne sa usmeje, vždy keď ma uvidí, ale dnes sa tvári úplne neutrálne. Len zdvihne obočie, akoby sa pýtal: *Tak čo, ako sa máš?*

„Ahoj,“ pozdravím ho. Som taká nervózna, že to znie slabo a trápne. Pozriem sa najskôr na kufor a potom na Deana. „Ďakujem, že si kvôli mne obetoval svoj voľný deň.“

„Ani mi to nepripomínaj!“ zašomre. Vzápätí sa usmeje, a tak sa konečne upokojím. Urobí krok ku mne a vezme mi z ruky kufor. „Mohol som byť v posteli a spať až do obeda.“

„Si ku mne veľmi milý.“ Pristúpim k nemu, ruky oviniem okolo jeho tela a tvár zaborím do bieleho trička, ktoré má na sebe. Rozosmeje sa a pevne ma stisne. Zdvihnem hlavu a pozriem sa naňho. „Naozaj.“

„Ach!“ zacukruje za nami mama a až vtedy si uvedomím, že je tam stále s nami. „Ste ako hrdličky.“

Venujem jej varovný pohľad a hneď sa vrátim očami k Deanoovi. „Je najvyšší čas vyraziť.“

„Nie, nie! Najskôr si ma vypočuj!“ Mama príde bližšie a úsmev z jej tváre zmizne. Nahradí ho nesúhlasný zamračený výraz. Bojím sa, že kým sa vrátim domov, usadí sa na jej tvári natrvalo. „Nejazd metrom. Nerozprávaj sa s cudzími ľuďmi. Nechoď do Bronxu. A vráť sa domov živá.“

Zagúľam očami. Dáva mi rovnaké ponaučenia, ako keď som pred dvoma rokmi odlietala na leto do Kalifornie, aby som sa po dlhom čase znova stretla so svojím otcom. S jediným rozdielom: vtedy sa väčšina varovaní týkala jeho. „Viem,“ uškrniem sa. „V podstate by sa dalo povedať, že nemám robiť nijaké hlúposti.“

Tvrdo sa na mňa pozrie. „Presne.“

Pustím Deana a objímam ju. Dúfam, že ju to umlčí. Vždy to funguje. Pevne ma stisne a na krku pocítim jej povzdych. „Budeš mi chýbať,“ zamumlem, no skoro to nepočuť.

„Môžeš si byť viac než istá, že aj ty budeš chýbať mne,“ zašepká, keď sa odo mňa odtiahne, ale ruky nechá položené na mojich pleciach. Mrkne sa na hodiny na stene v kuchyni a vzápätí ma jemne postrčí k Deanovi. „Mali by ste ísť. Predsa nechceš zmeškať lietadlo.“

„Veru, mali by sme vyraziť,“ pokýva hlavou Dean. Dvere otvorí dokorán a prejde s mojím kufrom cez prah. Vonku na chvíľu zastane a zadíva sa na moju mamu, či pre mňa má ešte nejakú nevyhnutnú radu. Našťastie nemá.

Schmatnem batoh, ktorý leží na gauči, a vyjdem za Deanom. Aj ja sa ešte raz obzriem na mamu a naposledy jej zamávam. „Uvidíme sa o šesť týždňov.“

„Prestaň mi to pripomínať!“ zamračí sa a prudko zabuchne dvere.

Vyvrátim oči dohora a prejdem po trávniku. Zmieri sa s tým. Nakoniec sa s tým zmieri.

„Aspoň nie som jediný, koho opúšťaš,“ zavolá Dean ponad plece, keď za ním kráčam k autu.

Postavím sa k dverám na strane spolujazdca, pevne zažmurím oči a prstami si prehrabnem vlasy. Dean hodí kufor do batožinového priestoru. „Dean, prosím, nezačínaj s tým znova.“

„Nie je to fér!“ zašomre. Nastúpime do auta a v okamihu, keď za sebou zatvorí dvere, vyhrkne: „Prečo, dočerta, musíš odísť?“

„Veď o nič nejde,“ pokúšam sa ho presvedčiť, lebo v tom naozaj nevidím nijaký problém. Od prvej sekundy, keď som prišla s nápadom odísť do New Yorku, bol aj s mamou proti. Pravdepodobne si obaja myslia, že sa už nikdy nevrátim. „Je to len výlet.“

„Výlet?“ uškrnie sa Dean. Navzdory mizernej nálade naštartuje auto, vycúva z príjazdovej cesty a zamieri na juh. „Odchádzaš na šesť týždňov! Potom budeš mesiac doma a odsťahuješ sa do Chicaga. Budem s tebou iba päť týždňov. To mi nestačí.“

„To je pravda, ale z tých piatich týždňov vyťažíme to najlepšie.“ Viem, že nech poviem čokoľvek, túto situáciu mi nič neuľahčí. Tento problém bublal niekoľko mesiacov. Teraz konečne dozrel a Dean už o ňom dokáže hovoriť nahlas. Čakala som, že sa to každú chvíľu stane.

„V tom to nie je, Eden!“ vyštekne a nakrátko ma umlčí. Hoci som to čakala, stále mi pripadá zvláštne vidieť Deana rozčúleného. Hádam sa len veľmi zriedka, lebo až doteraz sme sa vo všetkom zhodli.

„A v čom to je?“

„V tom, že si sa rozhodla stráviť šesť týždňov v New Yorku namiesto toho, aby si bola so mnou,“ vyčíta mi tichým hlasom. „Naozaj je New York taký skvelý? Kto, dočerta, potrebuje stráviť šesť týždňov v New Yorku? Prečo ti nestačí týždeň?“

„Lebo ma pozval na šesť týždňov,“ vysvetlím. Šesť týždňov je možno dlho, no keď som jeho pozvanie prijímala, považovala som to za najúžasnejší nápad na svete.

„Prečo si sa s ním nedohodla na nejakom kratšom čase?“ Zo sekundy na sekundu je dotknutejši. Pohybuje rukami v rytme so svojimi slovami, takže výsledná jazda je trochu trhaná. „Prečo si mu nepovedala, že prídeš, ale iba na dva týždne?“

Ruky si prekrižim cez prsia, odvrátim sa od neho a zadívam sa von oknom. „Prosím, upokoj sa. Napríklad Rachael sa na môj odchod vôbec nesťažovala. Prečo nemôžeš reagovať rovnako?“

„Preto, lebo Rachael je tvoja najlepšia kamarátka, zatiaľ čo ja som tvoj priateľ. A možno aj preto, lebo tam za tebou príde,“ odvrkne.

Musím uznať, že má pravdu. Rachael a naša spoločná kamarátka Meghan, ktorú vídam iba veľmi zriedka, lebo študuje v Utahu, výlet do New Yorku plánujú už niekoľko mesiacov. Volali aj mňa, lenže Tylerovo pozvanie ich ponuku prebilo. Tak či tak by som toto leto skončila v New Yorku. Rozumiem však, že sa Dean bude cítiť opustený, zatiaľ čo ja, Rachael, Meghan a Tyler, čiže takmer celá skupina priateľov, sa stretneme v New Yorku bez neho.

Dean vzdychne a asi minútu mlčí. Ja som tiež ticho. „Tvojou vinou predčasne zmeníme náš normálny vzťah na vzťah na diaľku,“ poznamená, keď zastavíme na červenu. „A to sa mi vôbec nepáči.“

„Dobre, otoč to!“ vybuchnem. Obrátim sa k nemu a rozhodím ruky. „Nikam nepôjdem. Urobí ťa to šťastným?“

„Nie!“ odsekne. „Odveziem ťa na letisko.“

Nasledujúcu polhodinu nevydáme ani hláska. Už sa nemáme o čom rozprávať. Dean je naštvaný a ja si márne lámam hlavu nad tým, čo by som mohla povedať, aby som ho rozptýlila, takže celú cestu k terminálu číslo sedem medzi nami panuje napäté ticho.

Dean zastane pri obrubníku pri vchode do odletovej haly, vypne motor, obráti sa ku mne a uprene sa mi zadíva do očí. Už je takmer sedem hodín. „Môžeš mi aspoň čo najčastejšie volať?“

„Dean, veľmi dobre vieš, že ti budem volať tak často, ako to len bude možné.“ Vydýchnem a nežne sa naňho usmejem. Dúfam, že podľahne môjmu pohľadu. „No skús na mňa v jednom kuse nemyslieť.“

„Vravíš to, ako keby to bolo také jednoduché,“ odfrkne a znova si povzdychne. Keď sa na mňa opäť pozrie, uvedomím si, že už je o trochu pokojnejší. „Pod' sem.“

Natiahne sa ku mne, chytí do dlaní moju tvár, jemne si ma pritiahne ponad stredovú konzolu a naše pery sa stretnú. O chvíľu

už je všetko tak, ako keby medzi nami k nijakej hádke nedošlo. Pomaly ma bozkáva, kým sa od neho neodtiahnem.

„Chceš sa postarať o to, aby som zmeškala lietadlo?“ opýtam sa so zdvihnutým obočím. Otvorím dvere a nohy vystrčím von.

Dean sa uličnícky uskrnie. „Možno.“

Zagúľam očami, prehodím si cez plece batoh a jemne za sebou zabuchnem dvere. Z batožinového priestoru vyberiem kufor a prejdem s ním k Deanovmu okienku. Okamžite ho stiahne nadol.

„Áno, dievča z New Yorku?“

Strčím ruku do vrecka, vytiahnem z neho našu päťdolarovku, ktorú si odo dňa, keď sme sa zoznámili, vymieňame pri každej príležitosti, len čo jeden druhému preukáže nejakú láskavosť. Bankovka je už taká pokrčená a potrhaná, že je zázrak, že ešte drží pohromade. „Päť dolárov za odvoz.“

Dean si ju odo mňa vezme so zovretými perami, no nepodarí sa mu zamaskovať úsmev. „Za toto mi dlhuješ oveľa viac ako len päť dolárov.“

„Viem. Prepáč.“ Nakloním sa cez okienko dovnútra, pobozkám ho na kútik úst a potom sa konečne otočím a zamierim do haly. Za chrbtom začujem zvuk štartujúceho auta.

Na losangeleskom letisku som nebola takmer dva roky. Trochu mi je ľúto, že Dean nešiel dovnútra so mnou, ale nakoniec si pomyslím, že je lepšie, keď naše lúčenie netrvalo dlhšie, ako bolo nevyhnutné. Keby sa mal pozerieť, ako miznem za bránou letiskovej kontroly, bol by ešte nešťastnejší. Okrem toho to zvládnem sama. Aspoň si to myslím.

Ako som predpokladala, navzdory skorej rannej hodine je v letiskovej hale nesmierne rušno. Prepletám sa davom ľudí, kým nájdem miesto, kde sa môžem na moment zastaviť. Zhodím si z pleca batoh, chvíľu sa v ňom prehrabávam a nakoniec z neho vyberiem mobil. Chytím kufor a zamierim k letiskovej kontrole. Voľnou rukou našukám správu.

Zdá sa, že budúce leto je už tu. Čoskoro sa uvidíme.

Vzápätí ju pošlem človeku, ktorého som sa tristo päťdesiatdeväť dní nemohla dočkať.

Pošlem ju Tylerovi.

Ked pristaneme na medzinárodnom letisku Liberty v Newarku, s ľútosťou si uvedomím, že ešte ani zďaleka nie sme v New Yorku. Letisko sa nachádza v New Jersey a je preplnené. Napriek tomu, že sme odlietali s desaťminútovým meškaním, prileteli sme o desať minút skôr. Telo mi vraví, že sú dve hodiny popoludní a že túži po obede, ale v skutočnosti je už štvrt' na šesť.

Znamená to, že čoskoro ho uvidím.

Srdce mi poskočí. Zdvihnem hlavu a očami preletím po informačnej tabuli. Zastavila by som sa, aby som zistila, kam mám ísť, no nemôžem sa zdržiavať. Naše stretnutie už nemienim odkladať ani sekundu. Chcem ho vidieť čo najskôr, takže si prehodím cez plece batoh a dám sa unášať prúdom ľudí, ktorí prileteli tým istým lietadlom ako ja. Z kroka na krok mi je však horšie a zo sekundy na sekundu si intenzívnejšie uvedomujem, že jeho pozvanie som nemala prijať. Čoraz väčšmi mi dochádza, že to bol zlý nápad.

Samozrejme, že to bol zlý nápad, pomyslím si.

Ako som mohla uveriť, že naňho prestanem myslieť, ak s ním strávim viac času? Skôr to bude ešte horšie a ešte ťažšie. Preňho je to jednoduché. Pravdepodobne už na mňa dávno zabudol a zrejme chodí s nejakou peknou dievčinou s roztomilým newyorským prízvukom. A potom som tu ja, hlupaňa, ktorá naňho celý rok myslela. Viem, že v okamihu, keď ho znova uvidím, sa vráti všetko, čo som k nemu cítila. Cítim to už teraz. Žalúdok sa mi nervózne sťa-

huje, ako vždy keď sa na mňa usmial, a krv mi pulzuje v žilách rovnako rýchlo ako každý raz, keď sa naše oči stretli.

Zaujímalo by ma, či ešte nie je neskoro, aby som sa otočila.

Skupina, ktorú nasledujem, zamieri k eskalátoru a vezie sa nadol. Zaváham a odstúpim nabok. Musím sa trochu upokojiť. Možno to nebude také zlé. Napriek tomu, že moja nervozita prevažuje nad vzrušením, veľmi sa teším, že ho konečne uvidím. Na tento okamih som čakala strašne dlho a je hlúposť si to v poslednej chvíli rozmyslieť.

Som zmätená a v hlave mám chaos, lenže už som tu. Je čas ho po roku opäť vidieť.

Pevne zovriem popruh batoha a s divoko búšiacim srdcom – ktovie, či to ľudia okolo mňa nepočujú – vkročím na eskalátor. Mám strach, že z obrovského vzrušenia dostanem infarkt a že každú chvíľu omdliem. Mám stuhnuté nohy, ale nejako sa mi podarí udržať sa na nich a ísť ďalej, zostúpiť z eskalátora a kráčať cez príletovú halu.

Pozornosť mám rozdvojenú na hľadanie pohyblivého pása s batôžinou a pátranie po páre smaragdovozelených očí. Okolo seba vidím ľudí, ktorí sa zastavujú a rozhliadajú naokolo. Vodiči v oblekoch držia ceduľky s menami svojich zákazníkov. Rodiny pátrajú v dave, ktorý sa hrnie z eskalátora, po svojich príbuzných. Všetkých pozorne sledujem. Presne viem, koho hľadám. Na okamih mám dojem, že som ho zahliadla. Vysoký, čierne vlasy. Takmer sa mi zastaví srdce, ibaže vzápätí ten človek vezme do náručia nejakú ženu a vtedy si uvedomím, že to nie je on.

Očami sa vrátim k hluku v hale. Pomaly sa blížim k pohyblivému pásu a nútim stuhnuté nohy k pohybu. Letmo čítam mená na kartičkách a uvažujem, načo všetci tí ľudia prileteli do New Yorku. Veľmi dlho však nad tým nerozmyšľam, lebo ma zaujme jedna ceduľa. Samozrejme, že pritiahne moju pozornosť, lebo čiernou fixkou je na nej napísané moje meno a jednotlivé písmená vyzerajú dosť neusporiadane.

Vtom ho zbadám.

Vidím Tylera.

Drží tú hlúpu ceduľu tesne pod svojimi očami a v okamihu, keď sa do nich pozriem, ich trochu prižmúri. Usmeje sa na mňa. Zrazu sa všetko upokojí. Zovretá hrud' sa mi uvoľní. Srdce mi prestane biť ako zvon. Krv mi prestane vzrušene pulzovať. Len stojím uprostred príletovej haly, zatiaľ čo spolucestujúci do mňa šťuchajú. Je mi jedno, že im stojím v ceste. Je mi fuk, že vyzerám ako stratená. Dôležité je iba to, že je tu Tyler, že stojíme oproti sebe a že všetko je rovnaké ako predtým. Ani čoby od chvíle, keď sa na mňa naposledy takto usmial, neuplynulo tristošesťdesiatdeväť dní.

Pomaly spustí ceduľu a odhalí celú svoju tvár. Jeho úsmev, brada, farba očí a typicky zdvihnuté obočie mi pripomenú všetko, čom som na ňom zbožňovala. Možno ho stále milujem, lebo moje nohy vyrazia vpred. Rýchlo. Idem priamo k nemu, stále zrýchľujem a po celý čas z neho ani na sekundu nespustím oči. Ľudia mi uhýbajú z cesty. Už priam letím. Pribehnem k nemu a skočím mu do náručia.

Myslím si, že ho to prekvapilo. Zatacká sa, ceduľa mu vyletí z rúk, ale okamžite ma pevne stisne. Nejasne si uvedomujem, že ľudia okolo nás vydýchnu: „Ááá.“ Určite si myslia, že máme vzťah na diaľku a teraz sa po dlhom čase stretávame. Možno to tak naozaj vyzerá, lebo je to čiastočne pravda. Máme vzťah na diaľku. Presnejšie povedané, je to vzťah medzi nevlastnými súrodencami. Napriek tomu svojmu zvedavému okoliu nevenujem pozornosť. Nohy oviniem okolo jeho pása a tvár zaborím do jeho pleca.

„Zdá sa mi, že to nepochopili správne,“ zamumle mi Tyler so smiechom do ucha a konečne nadobudne rovnováhu.

Jeho hlas som počula každý týždeň v telefóne, ale počuť ho takto naživo je niečo úplne iné. Takmer akoby som ho cítila.

„Tak by si ma možno mal dať dolu,“ šepnem a Tyler ma poslúchne. Ešte raz ma pevne stisne a postaví ma naspäť na nohy. Konečne sa mu zblízka pozriem do očí. „Ahoj,“ hlesnem.

„Ahoj,“ odpovie a pohýbe obočím.

Okamžite pocítim, ako z neho vyžaruje uvoľnenosť a pozitívna energia. Nedokážem sa prestať usmievať.

„Vitaj v New Yorku.“

„V New Jersey,“ opravím ho, no ako tak hľadím na jeho tvár, môj šepot sotva počuť. Vyzerá, akoby za rok zostarol najmenej o štyri roky, je to však zrejme len vinou strníska, ktoré mu teraz zdobí líca. Snažím sa nemyslieť na to, aké je to príťažlivé, a tak očami sklznem k jeho ramenám. Ibaže tým sa to len zhorší. Jeho bicepsy sú väčšie, ako si pamätám, takže prehltne guču, ktorá sa mi vytvorila v hrdle, a zadívam sa na jeho obočie. Dúfam, že pohľad na jeho čelo nebude taký vzrušujúci.

Preboha, Eden, čo to stváraš?

„Tak v New Jersey, to je jedno,“ sykne Tyler. „Som si istý, že to mesto sa ti bude páčiť. Som rád, že si prišla.“

„Počkať!“ O krok cúvne, nakloním hlavu a zvedavo si ho premeriavam. Uvedomila som si, že kladie dôraz na samohlásky. „Je to... počujem v tvojej reči newyorský prízvuk?“

Začne si masírovať zátylok a pokrčí plecami. „Trochu. Vieš, človeku sa to dostane pod kožu. Veľmi mi nepomáha, že Snake je z Bostonu. Máš šťastie, že zatiaľ nevynechávam r.“

„Snake je tvoj spolubývajúci, však?“ Pokúšam sa vybaviť si v pamäti všetky naše telefonické hovory, počas ktorých mi Tyler rozprával, ktoré školy navštívil a čo zaujímavé prežil, napríklad ako nastala zima a po prvý raz v živote uvidel sneh. No nepatrná zmena v jeho prízvuku ma trochu rozptyľuje. Nevie, prečo som si to počas našich telefonátov nikdy nevšimla. „Ako si vrazil, že sa skutočne volá?“

„Stephen,“ odvetí Tyler a zagúľa očami. „Poď, vypadneme odtiaľto.“

Zamieri k východu, ale pripomeniem mu, že ešte nemám kufor, takže ma odvedie k pohyblivému pásu. Zatiaľ čo som sa päť minút dala objímať Tylerom, najväčšia tlačienica pri páse našťastie pomínila. Svoj kufor zahliadnem po necelej minúte, takže zakrátko vyj-

deme z terminálu C a zamierime k parkovisku. Tyler za sebou bez námahy ťahá môj kufor.

Vonku je extrémne horúco. Je tu azda ešte teplejšie ako v Santa Monice, no rozhodne je tu teplejšie ako v Portlande. Vyzlečiem si mikinu a napchám ju do batoha. V tej chvíli sme už pri jeho audi, ktoré je prekvapujúco stále bez poškvrny. Aby som bola úprimná, čakala som, že auto na sebe bude mať grafity alebo aspoň dve rozbité okná.

Tyler prudko otvorí batožinový priestor, ktorý sa nachádza vpredu, uloží tam môj kufor a kapotu zase prudko zabuchne. „Ako sa má tvoja mama?“ opýta sa škodoradostne.

Venujem mu otrávený pohľad a vkĺzmem na sedadlo spolujazdca. Odpoviem až po tom, čo sa usadí aj on. „Nie veľmi dobre. Správa sa, ako keby som sa sem sťahovala natrvalo.“

Bruškami prstov pohľadím kožené sedadlá a nadýchmem sa. Drevo. Osviežovač vzduchu. Tylerova kolínska Bentley. Panebože, ako mi len tá jeho prekliata kolínska chýbala! „Aj Dean je našťvaný.“

Tyler sa na mňa pozrie a chvíľu ma pozoruje. Potom odvráti pohľad, naštartuje motor a zapne si bezpečnostný pás. „Je to medzi vami stále dobré?“

„Áno,“ zaklamem. Úprimne povedané, v skutočnosti netuším, či po dnešnej hádke je to medzi nami dobré, alebo nie. Myslím si, že je. Ako poznám Deana, odbije to mávnutím ruky. „Áno, všetko je v poriadku.“ Kútikom oka pozorujem Tylera a čakám, ako zareaguje. Čakám, že sa niečo stane. Čokoľvek. Napríklad zatne zuby. Alebo prižmúri oči. Iba sa však usmeje a vycúva autom z parkovacieho miesta.

„Výborne,“ zhodnotí nakoniec, čím okamžite zničí všetku moju nádej. Samozrejme, že sa nehnevá, že stále chodím s Deanom, lebo už na mňa zabudol. „Ako sa má?“

Naprázdno preglgmem a prekrížim si prsty na rukách. Usilujem sa netváriť sklamané. Nemala by som byť sklamaná. Malo by mi to byť jedno. „Super.“

Prikývne. Sústredene sa díva na cestu, lebo sa blížime k výjazdu. „A čo moja mama?“ opýta sa potichu. „Mám pocit, že čím častejšie mi volá, tým viac ma štve. Stále ju musím presviedčať, že si periem bielizeň, že som nepodpálil byt a že som sa nedostal do nijakých problémov.“ Uškrnie sa a dodá: „Zatiaľ.“

„Okrem tej pokuty, ktorú si dostal za nepovolenú rýchlosť,“ pripomeniem mu. *Správaj sa normálne, prirodzene*, prikážem si v duchu.

Vymotáme sa z parkoviska a odbočíme na diaľnicu. Pozrie sa na mňa so šibalskou iskrou v očiach. „O čom nevie, to ju netrápi. No teraz mám vážnu otázku. Je tá Jamieho frajerka sexi?“

Vytreštím oči, ale Tyler iba nevinne pokrčí plecami. „Si typický chlap!“ pokrútim hlavou. „Je roztomilá.“ Nevídam Jen veľmi často, lebo Jamie trvá na tom, že sa jej mám vyhýbať. Tvrdí, že keď si ju prvý raz priviedol domov, poriadne som ho strápnila. Informovať frajerku nevlastného brata o tom, že v spánku recituje báseň Roberta Frosta *Nezvolená cesta*, zjavne odporuje súrodeneckému kódexu správania. „Ozaj, hádaj, čo sa stalo nedávno!“

„Čo?“

„Chase sa opýtal mamy, či si môže domov pozvať spolužiačku, aby sa spolu mohli učiť. Keďže sú prázdniny, netušíme, čo sa asi tak chcú učiť.“

„Učiť?“ zasmeje sa Tyler. „To je na ôsmaka pekný výraz. Konečne prešiel z videohier na baby.“

Pery sa mi zvlínia do provokatívneho úsmevu, ale Tyler mi nevenuje ani pohľad. „Vyzerá to, že pokiaľ ide o dievčatá, sú obaja rovnakí ako ich najstarší brat.“

„Keď sa vrátim, zabijem ich,“ zašomre s potláčaným smiechom. „Ukradnúť moju stredoškolskú reputáciu! To nie je originálne.“

Vezieme sa po diaľnici, no vzhľadom na to, že je práve dopravná špička, skôr sa len pomaly posúvame dopredu. Natiahnem ruku k tienidlu a stiahnem ho dolu. Slnko mi páli do očí. Uvedomím si, akú hlúposť som urobila, keď som si slnečné okuliare zbalila do kufra. „Myslíš si, že tento rok ubehol dosť rýchlo?“